

(foto Jan Raes)

Alternatieve lessen in februari Van Louvain-la-Neuve terug naar Leuven

In de loop van de maand februari kunnen de Leuvense studenten een aantal lessen bijwonen die gegeven worden door buitenlandse doktoraatsstudenten en waarbij de leerstof eens vanuit een ander perspectief zal bekeken worden. Het Metis-project, dat oorspronkelijk uit Louvain-la-Neuve komt, wil onze westerse universiteiten de mogelijkheid bieden op een andere manier om te gaan met wetenschappelijke kennis door de nadruk te leggen op een niet-westerse achtergrond.

Een aantal wetenschappelijke onderzoekers verblijven momenteel in België om hier een doktoraatsstuf voor te bereiden of een of andere lessenreeks van de derde cyclus te volgen. Voor het merendeel zijn het mensen die al enkele jaren professionele ervaring

hebben of die zelf les geven aan een universiteit in het Zuiden. Door hun specifieke achtergrond hebben ze een andere kijk op de praktijk van de verschillende wetenschappen. De Metis-lessen willen precies daarop inspelen.

Een Metis-les is een les waarin de normale materie van de cursus aan bod komt, op hetzelfde uur, in hetzelfde auditorium en met de prof erbij, maar benaderd op een originele manier. Een wetenschapper uit het Zuiden wordt uitgenodigd om een andere blik te werpen op de onderzochte materie en vanuit dit ander perspectief een discussie op gang te brengen tussen de studenten, de prof en de gast-spreker.

In 1992 en 1993 werden in totaal zeventig lessen gegeven in Louvain-la-Neuve, die telkens ook toegankelijk waren voor mensen die de cursus in kwestie niet volgden. Dit is mogelijk omdat er niet echt wordt ingegaan op technische details maar er eerder gewerkt wordt rond meer algemene uitgangspunten. Een aantal voorbeelden kunnen het concept misschien verduidelijken. 'Vanuit de Latijns-Amerikaanse en Afrikaanse ervaringen, is een democratische traditie een noodzakelijke voorloper van de democratie?' (politieke wetenschappen). 'De Golfoorlog in de media in Noord en Zuid' (kommunikatiewetenschappen). 'Hydraulische ontwikkeling in de derde wereld, moet men het westers model overnemen?' (toegepaste wetenschappen).

In de dikke Van Dale vindt men onder 'metis' de verklaring 'halfbloed,

mulat'. In het Frans betekent het woord meer algemeen 'gemengd'. Zo zou men onder het Metis-project een vermenging van verschillende culturen kunnen verstaan. Maar er is meer.

Tom Dedeurwaerdere, koördinator van het project, stelt het volgende: "Een Afrikaanse student krijgt een beurs om naar Leuven te komen en ingenieur te studeren. Na zijn studies kan hij dan terug naar zijn land om zijn opgedane kennis toe te passen. Een mooie vorm van ontwikkelingshulp, zo lijkt het wel. Maar te weinig wordt de vraag gesteld of de westerse waarden die in die kennis geïmpliceerd zijn, wel geschikt zijn om zo maar overgedragen te worden naar een andere cultuur. Dit kan leiden tot gevallen zoals dat van een aantal Kaapverdise ingenieurs die massaal beton en glas invoerden, terwijl er ter plaatse goedkopere en beter aangepaste materialen te vinden waren."

Horizon

"Men kan het ook omgekeerd bekijken. Het is een feit dat onze westerse wetenschap en kennis te weinig in vraag gesteld worden. De universiteiten kan zo verweten worden te geïsoleerd te staan van de maatschappij. Wetenschap mag dan wel een universeel karakter hebben, het is niet zo dat ze los kan staan van de context waaruit ze ontstaat. Een zekere vorm van relativering van de eigen positie kan zeker geen kwaad."

De bedoeling van Metis is niet zozeer het bekritisieren van het westers wetenschappelijk systeem maar wel het duidelijk maken dat dit systeem niet absoluut is. Door de confrontatie met een andere context wordt de manier waarop kennis tot stand komt en doorgegeven wordt aan onze universiteiten kritischer geëvalueerd.

In feite zijn de Metis-lessen gegroeid uit de Meta-lessen die sinds 1991 in Louvain-la-Neuve worden gegeven.

vervolg op pag. 5

Rektorverkiezingen Dillemans, en dan?

De 'strijd' om het nieuwe rektorship is begonnen. Nog een half jaar en dan zal rektor Dillemans na twee ambtstermijnen van vijf jaar de staf moeten doorgeven aan een nieuwe uitverkorene. Met mondjesmaat beginnen er op de redactie van Veto namen te vallen van eventuele rektorkandidaten. Echte zekerheden zijn er nog niet want de officiële kandidatuurstelling loopt tot 10 maart, maar één ding lijkt vast te staan: het zal niet eenvoudig worden om een valabele opvolger te vinden voor Dillemans. We legden ons oor te luisteren in de wandelgangen van de universiteit.

Dat er steeds meer en met steeds meer zekerheid namen cirkuleren hoeft in feite niet te verwonderen. Het reglement stelt immers dat elke rektorkandidaat moet voorgedragen worden door tenminste zestig stemgerechtigden, twintig uit elk van de drie groepen humane, biomedische en eksakte wetenschappen. Dat impliceert dat men, los van het normale politen en lobbyen, nu toch al op zoek moet gaan naar steun voor het kandidatuurschap bij kollega's. Op dat moment beginnen er al namen goed- of kwaadschiks naar boven te komen.

Zwijnerij

Enkele kandidaten tekenen zich al duidelijk af. De groepen Positieve en Biomedische Wetenschappen lijken hun mannetje al klaar te hebben. André Oosterlinck (48 jaar) is huidige groepsvoorzitter van Wetenschappen en docent bij Toegepaste Wetenschappen. Hij houdt zich voornamelijk bezig in het domein van de elektronica met beeldverwerking en signaalanalyse. Al in januari werd hij getipt als mogelijke opvolger van Dillemans. Hij heeft het voordeel al goed ingesteld te zijn in de structuren van de universiteit. Hij is sinds 1990 groepsvoorzitter en als dusdanig lid van het Gemeenschappelijk Bureau, de Onderzoeksraad en de Raad van Beheer.

Ook van Desiré Collen (51 jaar) wordt al een tijd gezegd dat hij zich verkiesbaar gaat stellen. Collen is bekend geworden met zijn ontdekking van het T-pa, een stof die dient om bloedklonters op te lossen. Hij heeft daar een patent op gekregen en is het produkt met de Collen Research Foundation aan het verzilveren. Collen is ook de meest genommerde kandidaat. Hij kreeg al diverse eredoktoraten en zijn produkt wordt wereldwijd gebruikt, hoewel de aanvankelijke euforie wel wat verdwenen is. Het zeer dure produkt blijkt namelijk niet veel effectiever dan goedkopere alternatieven. Wat er ook van zij, de kandidatuurstelling van Collen wekt enige verwondering. Sluit hij door zijn kandidatuurstelling als rektor niet de facto zijn carrière als onderzoeker af?

"Men heeft mij gevraagd om het wetenschappelijk werk niet op te geven. Ik zal mij gewoon beter organiseren. Ik heb ook een grotere ploeg dan toen ik het allemaal alleen moest doen." De kandidatuur van Collen valt niet bij iedereen in goede aarde. De studenten lijken bijvoorbeeld niet geïnteresseerd in een onderzoeker als rektor. De man heeft vooral fundamenteel wetenschappelijke ervaring en op onderwijskundig vlak zou dat zich wel

kunnen wreken. Ook het academisch personeel van de zogenaamde 'zachtere richtingen' lijkt eerder afwijzend te reageren op deze man van het kontraktonderzoek.

Binnen Humane Wetenschappen liggen de kaarten anders en is er nog geen duidelijk geprofileerde kandidaat. Wel wordt er druk gespekueld, Voorlopig worden er twee namen genoemd uit de faculteit Letteren, historicus Emiel Lamberts en romanist Marc Debrock. De carrière van Lamberts (53 jaar) binnen het rektorat loopt nog niet zo lang. Hij werd pas in 1991 dekaan van Letteren maar was wel al directeur van het Kadoc, het Katholiek Dokumentatie- en Onderzoekscentrum. In bepaalde dossiers, de fakbars bijvoorbeeld, lijkt hij de kaart van de studenten te trekken. Lamberts bevestigt niet dat hij kandidaat is maar ontkent het ook niet. "We zijn in de fase van de eerste contacten en dan krijg je spelletjes namen noemen", zo zegt hij. En: "je moet er meer rekening houden dat het een zware job is. Mijn antwoord is: het is nog veel te vroeg."

Marc Debrock (58 jaar) was bij de vorige verkiezingen al kandidaat en is

voorzitter van de Onderwijsraad sinds 1990. In die periode durfde hij zich wel al eens dissident opstellen ten aanzien van het universitaire beleid. Binnen de faculteit is hij ook met onderwijs bezig, meer bepaald met de aggregatieopleiding.

Eendenvolière

Jacques 'Jacky' Vander Eecken (53 jaar), eks-dekaan van Economie, is dan weer het 'enfant terrible' van de voorlopig gekende kandidaten, die er niet voor terugschrikt om tegen schenen te trappen. Zo reageerde hij fel tegen de plannen voor de onderwijs-evaluatie en weigerde hij een tijdlang nog met Veto te praten. Verder is hij mede-inspirator van het prestigieuze Hoge Heuvel-project, het nieuwe fakulteitsgebouw van Economie. De kansen dat Vander Eecken zich kandidaat stelt, worden wel steeds kleiner. Hij is immers onlangs aangeduid om, naast het Leuvense Research and Development en Innovatie- en Inkubatiecentrum, nu ook de leiding te nemen over het wetenschapspark. Dat is niet alleen een full-time job maar het is ook zonder meer een belangrijke job

vervolg op pag. 2

BINNENIN

Semestereksamen 3
Nu al zagen over de eksamen en we zijn nog maar begonnen. Dit is pas het begin van alle gezaag. Zagen om minder eksamen, zagen om minder stof, zagen over de regen, zagen over... God, ik lijk mijn moeder wel

Filmfestival 4
Latinoamerican festival, vooral voor mooie vrouwen met ongetemd temperament natuurlijk. Maar als ze ouder worden gaan die zóó zagen

24-uren 6
Na een radicale uitbreiding van de sportredactie hebben we een volledige pagina over sport volgend. Als die nu niet gelezen wordt, schrijven we nooit meer over sport. Dan komen er tien jonge ambitieuze pas aangeworven sportredakteurs op straat te staan. Ga nu maar rondjes lopen tot je er bij neervalt en de eerste die zaagt over zere voeten loopt er tien ekstra als straf

GROEP T advertentie
INGENIEURS MET VISIE
INDUSTRIËLE HOGESCHOOL LEUVEN

Campus Blauwput · Vuurkruisenlaan 4 · 3000 Leuven · Telefoon 016 230850 · Telefax 016 228343

Rektor

vervolg van pag. 1
omdat er zeer veel geld mee gemoed is.

Tot slot zou ook Victor Goedeels (54 jaar), dekaan van Landbouwwetenschappen, wel eens onverwachts met zijn kandidatuur op de proppen kunnen komen. Hij wordt door bepaalde kringen gepusht maar lijkt zich voorlopig gedeisd te houden.

Belletje

Het is een ongeschreven wet dat net zoals in de politiek er een soort van beurtrol wordt toegekast bij het toekennen van rektorandidatuur uit een van de drie verschillende groepen humane, bio-medische en positieve wetenschappen. Volgens die logica zou dit jaar na Pieter De Somer (geneeskunde, 1967-1985) en Roger Dillemans (rechten, 1985-1995) de kandidaat moeten komen uit de groep Wetenschappen. André Oosterlinck (Toegepaste Wetenschappen) zou dan een grote kanshebber zijn, al is

die volgens anderen dan weer niet 'rektorabel'. Intern zou hij niet echt een probleem vormen, maar hij zou naar buitenuit niet het prestige hebben van een Dillemans of een De Somer. Collen, die duidelijk wel over enig aanzien beschikt, heeft dan weer het nadeel, op onderzoeksvlak na, nooit echt betrokken te zijn geweest bij het universitair beleid.

En Dillemans zelf? Die kans is praktisch uitgesloten. Ten eerste is hij te oud om nog zijn ambtstermijn af te kunnen maken en ten tweede mag men volgens het kiesreglement niet meer dan twee ambtstermijnen rektor zijn. Die regel werd door Dillemans zelf ingevoerd nadat De Somer achtien jaar lang rektor was geweest, tot hij in 1985 op 67-jarige leeftijd stierf.

Het overdragen van het voandel is in het beleid van de universiteit een cruciaal moment. Niet alleen drukt de rektor op zich al een grote stempel op

het universitair beleid, bovendien wordt de hele ploeg gewijzigd van groepsvoorzitters, vice-rektor en directeur Raad voor Studentenvoorzieningen, met uitzondering van de Algemeen Beheerder en de rektor van Kortrijk.

Koeievla

En de plaats van de studenten in heel dit gebeuren? Er is in het verleden al herhaaldelijk geprotesteerd tegen de beperkte invloed van de studenten in de verkiezingen. Kiesgerechtigd zijn alle leden van het akademische personeel — zeg maar alle profren die voltijds werken — maar voor de studenten zijn dat slechts zij die in een specifieke medebeheersorgaan zetelen: de vier studenten van Akademische Raad en de naar schatting honderdveertig studenten die op de fakulteitsraad zetelen. Dat is op een 25.000-koppige studentenmassa heel

De hoofdrolspelers: André Oosterlinck (foto links), Emiel Lamberts (foto boven) en Désiré Collen (foto rechts)

LEZERS BRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven. De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit. Anonieme brieven kunnen nooit in aanmerking: de schrijver moet steeds naam, studietoer en adres bekendmaken. Slechts uitzonderlijk, en na uitdrukkelijk en gemotiveerd verzoek, kunnen ze weggelaten worden in Veto. Brieven die langer zijn dan 35 regels van 68 aanlagen (spaties inbegrepen, wat overeen komt met ±1,5 getikte bladzijde met dubbele interlinie) worden in principe ingekort. De redactie behoudt zich het recht voor brieven niet te plaatsen.

miniem. Toen dezelfde kritiek tien jaar geleden ook werd gegeven, wuifde Pieter De Somer de kritiek nog weg: "Volgens die redenering zou ook de rektor een student moeten zijn, want de studenten zijn numeriek de sterkste groep." Waarom ook niet?

Steven Van Garste

Bullshit

Voor, en in tijdens de verkiezingen maakt men een ongelooflijke heisa over "de uitslagen". Hét gespreksonderwerp bij uitstek is dan de vraag "Wie gaat ons besturen?"

Toch is deze vraag in feite niet waar het om gaat. Fundamenteel is de vraag "Willen wij wel bestuurd worden?" In deze kapitalistische jungle is de nood aan een libertijns alternatief steeds nadrukkelijker geworden. Mensen protesteren tegen het beleid van de gevestigde politici, tegen de corruptie die inherent is aan elke overheid.

Basisdemocratie geeft de mensen de mogelijkheid hun leven in eigen handen te nemen en samen hun leefgemeenschap te sturen in de richting die ze zelf willen in plaats van volgens partijprogramma's. Dat klinkt allemaal heel idealistisch en utopisch, maar als dit niet het nastreven waard is, wat is dat dan wel?

Zelfbeheer in plaats van uitbuiting. Autonome arbeid in plaats van loonslavertij. Anarchie in plaats van bullshit!

Voor PAAM-AMKK, Erik Nackaerts

OPTREDEN FIGUREHEAD EN DOUBLE NELSON IN LEUVEN

WEL GEK MAAR NIET GOED

Er gaat geen dag meer voorbij of er is wel ergens in Leuven een concert met 'muziek' voor de nineties'. Het is ooit anders geweest. Niet zonder nostalgie denkt de Leuvense muziekfan terug aan die spannende momenten in de metro in Brussel of aan het overnachten in een Gents portaal wegens trein net gemist. De vraag is alleen hoelang deze Leuvense muziekhoogconjunktuur nog blijft duren want helaas zit er ook veel kaf tussen het neopostpunkindustriële techno-grunge-rock-koren.

Een van de organisaties die zich tegenwoordig bezighoudt met concerten in Leuven is Gonzo Circus. In de eerste plaats is Gonzo Circus een tijdschrift dat zich concentreert op de ondergrondse jeugdkultuur en in het bijzonder op de muziek als exponent daarvan. Daarnaast zijn ze er bij Gonzo niet vies van om die onbekende en bijgevolg nog onbeminde muziek-

jes concertsgewijs te promoten. Bekend is het Mind the Gap-festival dat enkele weken geleden plaatsvond in het Limburgse Houthalen, waar techno de boventoon voerde. Freaks herinneren zich wellicht ook nog de succesvolle optredens van techno-goeeroe Robert Leiner en van Kong in de Corso vorig jaar.

Dit jaar start Gonzo nogal bescheiden met optredens van de zo goed als onbekende bands Figurehead en Double Nelson in zaal Rumba. Zowel Figurehead als Double Nelson staken vorig jaar de kop op op het Nederlandse Tegentonen-festival, een festivalletje voor aanstormend, alternatief geweld.

Het Franse Double Nelson wordt vergeleken met de Amerikaanse undergroundreuzen Sonic Youth, Ministry en Butthole Surfers. Net als deze bands durven ze zich bij Double

Nelson al eens op een oneigenlijke manier van hun instrumentarium bedienen, maar de groep mist de oorspronkelijkheid van Sonic Youth en het talent om tussen de chaos toch nog een wereldsng te verstoppen van de Butthole Surfers.

Dit hoeft niet te betekenen dat de muziek van Double Nelson waardeeloos is. Wie pap lust van de typisch Europese industriële wave-muziek van Front 242, Die Krupps of Luc Van Acker zal met dit optreden zijn voordeel doen. De band weet deze strakke muziek met een militaristisch randje echter te verluisteren met de atonale, chaotische gekte van Captain Beefheart of Ween. De Franse zang doet dan weer denken aan die andere Franse kult-helden Les Rita Mitsouko. Live brengt Double Nelson die muziek in een spektakulaire set die meer aan experimenteel teater en dada doet

denken dan aan rock 'n roll. Surrealistische schilderijen versieren het podium en de muzikanten trommelen op alles wat ze tegenkomen met inbegrip van uw gezicht, als dat zo uitkomt.

In het voorprogramma speelt het Nederlandse Figurehead. Ook zij zoeken het atonale en het dissonante in de muziek op en balanceren tussen strakke ritmie en ontoerekeningsvatbare chaos. Let dus een beetje op als u donderdag de Rumba binnenstapt. Deze muziek kan uw gezondheid ernstig schaden.

(be)

Figurehead en Double Nelson treden op in zaal Rumba, Kiekenstraat (zijstraat Oude Markt) op donderdag 20 oktober vanaf 20.00 u. Kaarten kosten 200 frank. Achteraf is er een party met Gonzo's Flying Sound Circus.

Veto
's Meiersstraat 5
3000 Leuven
☎ 016/22.44.38
☎ 016/22.04.66

Kolofon

Jaargang 21
nr. 5
17 oktober 1994

Ver. uitg. Peter Van Rompaey, 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven

Hoofdredactie: Kris Jacobs

Redaktiesekretaris: Peter Van Rompaey

Redactie: Karel De Weerd, Serge Franchoo, Jeroen Overstijns, Steven Van Garste

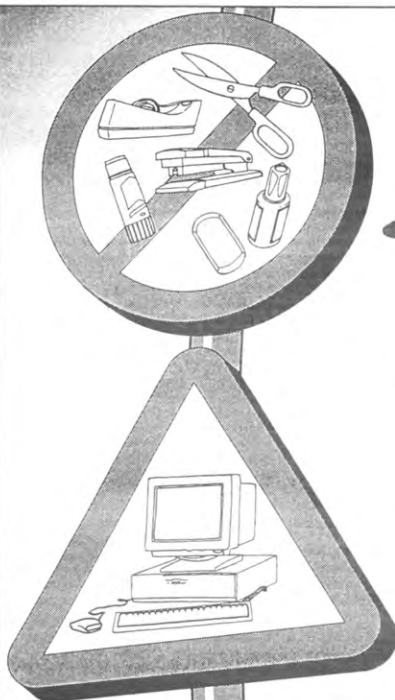
Kartoonist: Kristof Braekeleire, Jan Raes
Doka: Philip De Keyser, Karel De Weerd, Jan Raes, Katrin Vandenbosch, Suzy Van Dun Medewerkers: Tom Dams, Koert Debeuf, Mieke Decuynck, Koert Declercq, Henk Dheedene, Bart Eekhout, Joris Janssens, Gert Meesters, Kristien Michiels, Barbara Van Hoestenbergh Layout en vormgeving: Koert Declercq, Bart Eekhout, Serge Franchoo, Kris Jacobs, Joris Janssens, Kristien Michiels, Peter Pollers, Johan Rooms, Steven Van Garste, Peter Van Rompaey
Dtp: Filip De Keukeleere, Hans Vandenabeele, Steven Van Garste

Eindredactie: Koert Declercq en Serge Franchoo

Zetwerk en publiciteit Alfaset Leuven (016/22.04.66) Drukkerij Artoos (Kampenhout) Oplage 9000 exemplaren ISSN-nummer 0773-5162

Abonnementen Studenten: 250fr; niet-studenten: 350fr; buitenland: 600fr; steun vanaf 1000fr; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 15.00u

CUM Laude

Student Service Shop

voor uw thesissen en ander didaktisch materiaal

- gebruik van PC met printer inclusief deskundige begeleiding
- copieren
- faxen
- inbinden
- scannings (= verwerking van uw foto's en tekeningen)
- kleurenprints
- informatica-cursussen
- shop met diskettes, informaticaboeken ...

roept prutswerk een krachtig halt toe.

Cum Laude, Diestsestraat 261, 3000 Leuven, tel. 016 / 23 18 05.

Pro en kontra van semestereksamen

Seks op proef

Over het nut van semestereksamen hebben al wekenlange discussies plaatsgevonden in de universitaire mikrokosmos. En onderhuids blijft de discussie een eigen leven leiden. Veel studenten kiezen immers impulsief voor een semestersysteem. Wanneer ze de verschillende argumenten hebben aanhoord, zijn ze echter meestal al niet zo zeker meer. Het jaarsysteem, zoals dat nu toegepast wordt, blijkt dan toch nog mee te vallen. Overtuig uzelf, dan overtuigen wij u.

Het is niet zo eenvoudig van pro of kontra te spreken bij semestereksamen. Er bestaat namelijk een heel brede waaier mogelijke semestersystemen: fakultatieve examens in januari met herkansing in juni is al helemaal iets anders dan verplichte examens over de helft van de vakken bijvoorbeeld. Toch hebben alle semestersystemen gemeen dat er definitieve examens worden georganiseerd na het eerste semester. Dit artikel generaliseert dus semestereksamen.

De argumenten pro hebben een nogal verschillende waarde. Het misschien wel belangrijkste argument is dat de studiedruk met het huidige systeem in juni richting bejaard schiet. Het idee is dat de studiedruk moet gespreid worden door één extra examenperiode in te lassen. Maar een enquête die Kringraad twee jaar geleden uitvoerde bij studenten die zowel een semestersysteem als een jaarsysteem meegemaakt hadden, wees uit dat die spreiding zorgt voor een hogere studiedruk als je die optelt over een volledig jaar. Dit valt te verklaren doordat de professoren gemakkelijk hun eisen kunnen verhogen als de studenten minder examens ineens moeten studeren.

Het is in se natuurlijk niet slecht dat de studenten hun stof beter onder de knie hebben. Maar het blijkt dat de examens veel detaillistischer worden in een semestersysteem en bovendien mag de studiedruk op jaarbasis niet meer stijgen, want hij zit bij de meeste richtingen al tegen het dekretaal bepaalde plafond. Wat doen die voorstanders dan met het plan-Dilemmans, waarin expliciet gesteld wordt dat de studiedruk moet dalen?

Ingreep

Volgens voorstanders van semestereksamen hebben januari-examens krijgt net nadat de lessen van het vak afgelopen zijn. De leerstof zit dan nog wat frisser in het hoofd, terwijl je met het huidige jaarsysteem vaak de lessen al vergeten bent wanneer de examens eraan komen. Tegenstanders stellen dan weer dat voor sommige vakken een bezinkingsperiode nodig is. Dit geldt bijvoorbeeld voor taalvakken of vakken waarbij men een 'systeem' moet doorhebben, zoals dat bij nogal wat positief-wetenschappelijke vakken het geval is. Voor zulke vakken zou een semestersysteem dus een nefaste ingreep zijn. Toch blijkt de meerderheid van de informanten van de bewuste Kringraad-enquête het als een voordeel te zien dat je onmiddellijk na het aflopen van de lessen examens kan afleggen.

Zink

Volgens semestervreters zouden januari-examens ook meegenomen zijn voor uitwisselingsprogramma's. In het buitenland hebben de universiteiten meestal een semestersysteem. Eigenlijk kan je dit argument splitsen in drie elementen. Ten eerste: in het buitenland hebben ze ook een semestersysteem, dus kwa prestige zou het voor de KU Leuven niet slecht uitkomen als ze zich via een semestersysteem kon profileren als een 'onderwijskundig moderne' universiteit. Het tweede en het derde element zijn respectievelijk organisatorische problemen voor de KU Leuven en aanpassingsproblemen voor de studenten. Nu is het zo dat men in Engeland soms

zegt dat men moet terugkeren naar een jaarsysteem, want "Leuven heeft dat ook." De organisatorische problemen zijn blijkbaar niet onoverkomelijk, want op dit moment lukt het toch om uitwisselingen zonder al te grote problemen te organiseren. En de aanpassingsproblemen van de studenten vallen ook wel mee, gezien het heel hoge slagingspercentage van Erasmusstudenten die vanuit Leuven naar een andere Europese universiteitstad vertrekken.

Prestige

Tegenstanders van een semestersysteem gebruiken een hele serie andere argumenten. De planning van een academisch jaar wordt volgens hen helemaal overhoop gehaald door een semestersysteem. Niet alleen komt een semestereksamen ongelegen voor studenten die aan hun eindverhandeling werken of papers moeten schrijven, ook extra-kurrikulaire activiteiten, die door het genoemde

plan-Dilemmans gestimuleerd worden, komen in het gedrang. Of dat nu avondlessen in de muziekleschool zijn, chiro- of kringwerking, door de stijging in studiedruk en de aankomende examenperiode in januari zullen die activiteiten op een lager pitje komen te staan. Vanuit Leuven kan je dat bijvoorbeeld merken als er een nationale betoging gepland wordt in januari. Je kan dan nooit op veel volk rekenen want de meeste andere Vlaamse universiteiten hebben een of andere vorm van semestereksamen. Uit de Kringraad-enquête blijkt duidelijk dat de tijd die aan extra-kurrikulaire activiteiten besteed wordt, duidelijk daalt in een semestersysteem.

Bovendien kom je in eerste kom in grote problemen met de proefexamens. Proefexamens worden ingericht om de eerste kenners te laten kennismaken met de manier van kennismaken aan een universiteit. Aan die proefexamens mogen geen vrijstellingen gekoppeld worden, omdat je dan de eerste-kanner geen kans laat om zijn studiemethoden te verbeteren. Daarom zouden de proefexamens met een semestersysteem al in november moeten vallen, als je de student nog wat tijd wilt geven om te studeren voor de examens in januari. Het jammere aan zo'n regeling is dat er dan in het slechtste geval vier examenperiodes in één academiejaar zijn voor de eerste-kanner en dat de hoeveelheid stof voor de proefexamens onbeduidend wordt, want de proefexamens kunnen dan maxi-

GOEDKOOP VLIEGEN ?

Met Connections natuurlijk !

LONDON	v.a.	4.190,-
ATHENE	v.a.	9.190,-
BARCELONA	v.a.	8.640,-
BUDAPEST	v.a.	8.990,-
DUBLIN	v.a.	6.490,-
MILAAN	v.a.	8.880,-
NICE	v.a.	6.990,- Raadpleeg ons
NEW YORK	v.a.	12.490,- ook voor onze speciale

Inlichtingen en reservatie:

CONNECTIONS Lic. Cat. A1919

Tiensestraat 89 3000 LEUVEN 016/29.01.50

Demerstraat 74 3500 HASSELT 011/23.45.45

hoteltarieven !

num over twee maanden leerstof

handelen. Een laatste argument tegen semestereksamen is het betuttelingsaspect ervan. Als je semestereksamen oplegt, ga je ervan uit dat een student niet verstandig genoeg is om zelf zijn jaar te plannen. Terwijl zelfstandigheid aanleren misschien wel tot de belangrijkste taken van de universiteit behoort. Semestereksamen staan op die manier symbool voor een paternalistische aanpak van de universitaire overheid.

Het is duidelijk dat er aan het huidige jaarsysteem ook negatieve aspecten zitten. De hoge studiedruk in juni is er één van. Maar als die negatieve aspecten op een varken lijken, dan past een semestersysteem er als een tang op. Of, zoals een eks-studentenvertegenwoordiger van VTK het uitdrukt: "Een semestersysteem is de verkeerde oplossing voor een paar te kortkomingen van ons onderwijsstelsel nu."

Gert Meesters

Dekaan wordt boos

Nog geen semestereksamen

Het plan om semestereksamen te organiseren aan de KU Leuven is niet nieuw. Voorstanders van twee examenperiodes per jaar zijn bekend en situeren zich vooral onder het academisch personeel. De studenten, vertegenwoordigd door Kringraad, hebben zich er altijd tegen verzet. Recent lijkt de discussie weer uit de koelkast gehaald.

Bij de faculteit Toegepaste Wetenschappen werden de studenten begin september door hun dekaan, professor Berlamont, voor een dilemma geplaatst: ofwel een deel van de reisweek afstaan ofwel instemmen met een semestersysteem. De dekaan deed dat machiavellistische voorstel bij de jaarlijkse discussie over het al dan niet doorgaan van de reisweek. In die reisweek schorst de faculteit op verzoek van de studenten alle lessen. Omdat dit voorstel geformuleerd werd op het bureau van de fakulteitsraad, waarna de fakulteitsraad zelf nog zijn zegen moet geven, protesteerden de studenten in eerste instantie nauwelijks, om hun reisweek niet te hypotekeren.

Rug

Dit voorstel kwam niet zomaar uit de lucht vallen. Dekaan Berlamont had zich al eerder doen opmerken als een voorstander van semestereksamen. Hij ging vorig academiejaar nog een discussie aan met de studenten van zijn faculteit, waarbij de studenten hem diets maakten dat zij helemaal geen semestersysteem wensden. Dat de reisweek in verband wordt gebracht met het semestersysteem is niet verwonderlijk, want de reisweek wordt in een deel van de eerste en de tweede week na de kerstvakantie georganiseerd. Alle lessen van het eerste semester zijn dus — na een kleine aanpassing — al voor de kerstvakantie achter de rug, zodat je de kerstvakantie zou kunnen beschouwen als blokvakantie voor de examens in januari.

Groot was de verbazing van de studenten toen bleek dat de dekaan na de discussie over de semestereksamen op het bureau van de fakulteitsraad, niet eerst zijn fakulteitsraad

raadpleegde, maar een brief schreef naar de dekaan van Landbouwkunde en Toegepaste Biologische Wetenschappen, professor Goedseels, de dekaan van Wetenschappen, professor Vanquickenborne, en de groepsvoorzitter professor Oosterlinck. In deze brief pleitte de dekaan ervoor om de hervordering van de lessen tijdens de semesters eens te bespreken op een bureauvergadering van de groepsraad Eksakte Wetenschappen, "in afwachting van een echt semestersysteem".

Niet alleen moet allereerst de fakulteitsraad zich uitspreken over onderwijskundige aangelegenheden, als er toch een reden is om het probleem op een hoger niveau te bespreken, dan is de onderwijsraad het aangewezen orgaan van de unief om over semestereksamen te spreken. De groepsraad heeft enkel een coördinerende functie wat betreft personeel, ruimte en infrastructuur.

Op de vergadering van Kringraad beslisten de kringen om tegen de duistere gang van zaken te protesteren op de academische raad van maandag 10 oktober. Jammer genoeg moest de bespreking voor de grootste gedeelte op de gang gebeuren, want alle protagonisten gingen voor het einde van de vergadering al weg naar een viering van Imec, een bedrijf dat veel samenwerkt met de universiteit. Die viering was blijkbaar veel belangrijker dan de academische raad.

Order

Groepsvoorzitter Oosterlinck sprak zich uit voor semestereksamen, maar beloofde wel de voorgeschreven volgorde van raden en adviesorganen te volgen. Dekaan Berlamont van zijn kant was woedend op de studentenvertegenwoordigers. Hij vond het schandalig dat de studentenvertegenwoordigers zo'n "bagatel" op de academische raad brachten. Hij meende dat hij het recht had om eerst met de dekanen van dezelfde groep te gaan praten, alvorens hij binnen de fakulteit een slopende discussie op gang zou brengen. Bovendien ontkende zij dat hij ooit semestereksamen zou voorgesteld hebben.

Steun

Tot nader order, besloot ook Akademische Raad, is er nog geen sprake van semestereksamen. Maar als de dekaan ervoor wil zorgen dat die er wel komen, kan hij best de geëigende paden volgen. De dekaan van Landbouwkunde en Toegepaste Biologische Wetenschappen bevestigde alvast dat de studenten in zijn faculteit helemaal niet staan te springen om semestereksamen. Gelukkig bleek ook dekaan Berlamont te beseffen dat er bij de studenten geen steun te vinden is voor semestereksamen. Hij liet zijn plan dan ook varen na een overleg met studentenvertegenwoordigers van VTK vorige woensdag. Voorstanders van semestereksamen lijkt de weg weer langer dan ooit.

Gert Meesters

De voordelen van een semestersysteem (foto Katrin Vandenbosch)

ONBEGRENSDE SKIMOGELIJKHEDEN
op topniveau tegen
"low-budget" prijzen!
Kom langs voor info in ons agentschap:
NAAMSESTRAAT 16, Leuven
of bel 016/22.39.55

adviesbureau

U hoeft er uw slaap
niet voor te laten

Witte nachten in het Stuc

Teaterliefhebbers komen ook deze week in het Stuc ruimschoots aan hun trekken. Naast 'Oefeningen op de moeder en de zoon' door Carrousel staat het kersverse teatergezelschap de Roovers op de planken en dit drie avonden na elkaar. Met hun productie 'Witte Nachten', een eigen bewerking van de gelijknamige roman van Dostojevski, plaatsen ze zowat overal in het Vlaamse land het publiek voor een dilemma: applaudiseren of niet?

De Roovers vormen eigenlijk geen teatergezelschap in de echte zin van het woord. Om het gesloten karakter van een gezelschap te vermijden, besloten Tom Van Dijk, Sara de Bosschere, Robby Cleiren en Luc Nuyens, vier jonge acteurs die niet afgestudeerd zijn aan het conservatorium van Antwerpen, elkaar de kans te gunnen met andere mensen en in andere omstandigheden ervaringen op te doen. In deze geest van vrijheid nodigen ze andere acteurs uit om met hen samen te werken. Daarbij komt nog dat de Roovers de banden met het Stuc nauwer aangehaald hebben en dit in het kader van het Atelier, een project van het Stuc dat jonge acteurs en regisseurs de kans geeft hun ideeën te realiseren. Konkreet betekent dat het ter beschikking stellen van een repetitieruimte, een podium, financiële, administratieve, technische en inhoudelijke begeleiding.

De bewerking door Tom Van Dijk en gastactrice Sandrien André van

Hoewel de beginscène en de opvallende eenvoud van de encenering een bepaalde toon zetten, klinkt die niet in harmonie met het spel van de acteurs. Misschien is het de afstand tussen het podium en de zaal, tussen tekst en beleving, maar in ieder geval brengen slechts heel schaarse momenten het intimistische van het verhaal overtuigend over. Dat die momenten er dan toch zijn, is grotendeels te danken aan het bij tijden sterke spel van Tom Van Dijk. Jammer genoeg wordt het meeste van wat hij weet te redden weer teniet gedaan door de weinig doorleefde akteerpogingen van Sandrien André. Zelfs al is haar rol die van een 'eenvoudig' meisje wiens simpele verhaal geen vloeiende volzinnen met zich meebrengt, dan nog kan het niet de bedoeling zijn om elk woord uit te spreken met het gevoel en de plastieke stem van een gemiddelde overspannen winkeljuffrouw.

Waarom dan applaudiseren, vraagt u zich af? Het applaus zal er zijn, ten dele uit beleefdheid, ten dele uit bewondering en sympathie voor de prestatie van Tom Van Dijk, de uiteindelijk wel knappe bewerking en de mooie eenvoud van de encenering. Het echte applaus echter is de intense stilte in de zaal die volgt na een rond-uit schitterende epiloog. Het einde getuigt van een grote originaliteit, die verwacht kan worden van jonge teatermakers en die eigenlijk het hele stuk had moeten vullen om echt te kunnen boeien.

Henk Dheedene
Kristien Michiels

Witte nachten wordt vertoond op woensdag 19, donderdag 20 en vrijdag 21 oktober om 21.30 u in de Vlantingenstraat 83, 200/300 frank.

Vorige week donderdag werd in de videoruimte van het kersverse Pangaea de Chileense film 'La tierra prometida' ('Het beloofde land') vertoond. Dit gebeurde in het kader van het Latinoamerican Film Festival, georganiseerd door de Asociación Latina.

De komende weken kan je, telkens op donderdagavond, nog drie Zuid-Amerikaanse speelfilms bekijken. Daarmee trachten de organisatoren een beeld te geven van de problemen van het hedendaagse Latijns-Amerika en van de wortels van die problemen.

De Asociación Latina is een van de zogenaamde 'national groups'. Die nationale groepen verenigen de buitenlandse studenten en hadden tot voor kort afgevaardigden in Isol, een

Latijns-Amerikaanse film in Pangaea Onderdrukking en kulturele identiteit

tak van de Leuvense studentenbeweging. Zoals bekend bestaat Isol niet meer. De rol van de nationale groepen werd ook drastisch ingeperkt. In de eerste plaats wordt het nieuwe ontmoetingscentrum Pangaea door de universiteit beheerd en niet meer door de buitenlandse studenten. Verder zijn binnen Fortuosa, zeg maar de nieuwe Loko-geleding voor buitenlandse studenten, de nationale groepen enkel nog bevoegd voor socio-kulturele materies. Akademische kwesties zullen behandeld worden door een nog op te richten raad van fakultaire afgevaardigden.

Of dat allemaal zal werken is voorlopig nog niet duidelijk. Ondertussen neemt de Latijns-Amerikaanse Associatie in elk geval haar socio-kulturele rol ter harte door de organisatie van

een bescheiden filmfestival van Latijns-Amerikaanse films, in Pangaea. Enrique Zeballos en Xavier Valencia van de bewuste associatie leggen uit hoe dit festival in hun werking past: "Wij willen hiermee onze cultuur voorstellen, er een min of meer onbekende zijde van laten zien. Het beeld dat in Europa van Latijns-Amerika — of Afrika — bestaat is vrij eng. Er wordt altijd bericht over bijvoorbeeld armoede en ziekte. Naar de oorzaken van die erbarmelijke situatie wordt echter niet gevraagd. Dat willen wij wel doen met deze films, zowel op het kulturele vlak als op het sociale. Natuurlijk is het niet mogelijk dat in dit kader erg uitgebreid doen. Misschien lijkt het af en toe ook te politiek. We willen niet dat men denkt dat we enkel daarrond werken, maar we

moesten ook rekening houden met de beschikbaarheid van films."

'La tierra prometida' van Miguel Littin, de vorige week vertoende film, stelt duidelijk in de eerste plaats vragen op het sociaal-politieke vlak. Deze prent telt al wat jaren. Ze werd afgevoerd in augustus 1973, net voor de staatsgreep in Chili. Het verhaal is gebaseerd op gebeurtenissen uit de jaren dertig in dat land en klaagt de gewelddadige onderdrukking van de arbeiders aan. De film heeft bovendien een sterk revolutionair karakter. De volksmassa die in de film afgeslacht wordt, herijst en overwint haar verdrukken.

Alhoewel revolutie niet de hoofdzaak is van wat de Latijns-Amerikaanse Associatie wil tonen, is onderdrukking voor hen een belangrijk onderwerp. De gevolgen daarvan zijn ook aan de orde in het Argentijnse 'La historia oficial' (1984) van Luis Puenzo, de film van volgende week. Het tema wordt hier belicht aan de hand van het drama van één individu. Alicia (een rol van Norma Aleandro, die hiervoor in Cannes de prijs kreeg voor de beste vrouwelijke vertolking) is geschiedenislerares. Aanvankelijk gelooft Alicia in 'de officiële geschiedenis' van het regime. Zij komt geleidelijk tot het besef dat haar geadopteerde dochtertje Gaby waarschijnlijk een kind is van door de machthebbers vermoorde 'verraders'. De klap die dit besef voor haar betekent, symboliseert de ontreddering van de hele Argentijnse natie na de bloedige terreur. Film en Televisie schreef over deze prent dat "men de politiek gekleurde derde-wereldfilm vaak verwijt dat hij amateuristisch zou zijn, gemaakt voor filmanalisten. 'La historia oficial' grijpt zelfs verweerde Hollywood-cinefielen aan."

Licht

'La controversa de Valladolid' van Jean-Daniel Verhoeghe, die deze week vertoond wordt, is geen Latijns-Amerikaanse film maar een Franse. Toch is hij hier op zijn plaats door het onderwerp dat erin behandeld wordt, namelijk een zestiende-eeuwse discussie over de vraag of de inheemse volkeren in de Nieuwe Wereld een ziel hadden of van nature slaven waren. Aan de ene kant in die discussie stond de dominikaan Bartolomé de Las Casas die in zijn tijd de wredeheden van de Europese kolonisten aan de kaak stelde. Voor zover hij aanneemt dat Indianen slechts onze naasten zijn indien ze ons geloof overnemen, is zijn houding natuurlijk niet onduidelijk.

Hij keurt kolonisatie, weliswaar een meer 'menselijke', nog steeds goed. Zijn tegenstander was de filosoof en teoloog Juan Gines de Sepúlveda, die de slavernij van de in zijn ogen inferieure Indianen verdedigde.

Dit onderwerp is een duidelijke illustratie van het in onze kretsen brandend actuele thema van racisme. Daarnaast is het allicht ook belangrijk voor het begrip van de hedendaagse kulturele situatie in Latijns-Amerika. Zeballos en Valencia: "Naast de Indianen zijn er tegenwoordig nog twee bevolkingsgroepen, de mestiezen en de kreolen. De eerste groep is van gemengd Indiaans-Europese afkomst, de tweede heeft enkel Europese voorouders maar is niet op dat kontinent geboren. Zij hebben westerse gewoonten of zouden die graag overnemen omdat die meer prestige hebben." De titel van de laatste en Boliviaanse film van dit minifestival, 'La Nación Clandestina' (1989), slaat dan ook op de Indianen waarvan de cultuur sinds Columbus in de verdrinking en de klandestiniteit is gedreven.

Kijf

Hoofdfiguur Sebastian Mamani is een Indiaan, meer precies een Aymara, die in de hoofdstad La Paz woont. Daar leeft hij onder een andere naam, Maysman. De verloochening van zijn achtergrond heeft hem echter niet veel heil gebracht en hij keert terug naar zijn dorp om te sterven. Net als in 'La tierra prometida' is er hier een wedergeboorte, dit keer door het terugkeren naar de traditionele waarden en de opheffing van de klandestiniteit. De film heeft een symbolische betekenis die regisseur Jorge Sanjinés uitlegt in een artikel. Zijn betoeg bevat nogal wat frazen zoals "kulturele eigenheid" die tegenwoordig een op zijn minst aangebronde bijklank hebben gekregen. Zijn bekommernis is anderzijds echter ook een rechtvaardiger maatschappij, "een geïntegreerde natie waarin het niet meer mogelijk is dat twaalf miljoen hektaren geschonken worden aan enkele invloedrijke families van hout- en veehandelaars, terwijl duizenden en duizenden families zonder eigen grond achtergelaten worden." Dat er gesprekstof genoeg is voor de discussies waaraan je na elke film kan deelnemen, staat buiten kijf.

Kris Jacobs

Er zijn dus nog drie filmvertoningen, namelijk 'La controversa de Valladolid' op 20 oktober, 'La historia oficial' op 27 oktober en 'La Nación Clandestina' op 3 november, telkens om 20.30 u in de videoruimte van Pangaea (Vesaliusstraat 34). Een voorstelling kost 100 frank, drankje inbegrepen. Alle films zijn ondertiteld.

10% Korting op elke CD.
Daar kan je als student al wat voor krijgen.

Op vertoon van je studentenkaart krijg je bij Superclub Leuven immers een korting van 10% (tien) op al jouw favoriete CD's (niet cumuleerbaar met andere acties). En daar kan je als student wel wat anders voor krijgen, bijvoorbeeld zo'n heerlijk koppel pensen met appelmoes en gekookte aardappelen in een bekend Leuvense studentenrestaurant.

Superclub heeft naast CD's nog een ruim aanbod aan videofilms, MC's, CD-I, DCC, Photo-CD, Photo-service, Games, Consoles en Blanco Audio-Video. Je zou voor minder even langslopen.

SUPERCLUB
home entertainment store
Bondgenotenlaan 145, 3000 Leuven

Free podium in amfiteater Voor de 22ste keer 24 uren

Naar jaarlijkse gewoonte wordt, als men het pistool kan vinden en rektor Dillemans niet in een file verstrikt raakt, dinsdag om 19 uur het startschot gegeven voor de tweëntwintigste editie van de 24-urenloop. Het concept van deze sportklassieker blijft hetzelfde. Op het vlak van de ontspanning situeren zich wel een aantal veranderingen. Kultuurraad verhuist het traditionele free podium naar het nabijgelegen amfiteater en uw eigenste Veto is in de grote tent aanwezig met een zoekertjeslijst.

De 24-urenloop is in de eerste plaats een estafetteploeg rond de atletiekpiste van het sportkot. Elke ploeg beschikt over een doorgeefstok en die wordt telkens door een lid van die ploeg het parkoers meegedragen. Vorig jaar werden er in totaal 24.135 rondjes gedaaid. Vermits elk rondje goed is voor vijfhonderd meter maakt dat meer dan 12.000 kilometer op één etmaal, zomaar voor niets. Apolloon won toen met 920 toeren nipt van VTK dat er slechts drie minder had. VTK zag op deze manier de overwinning van het belangrijkste sportevenement van het jaar aan zijn neus voorbijgaan. Apolloon voelt zich niet meer gemotiveerd door de zwakke weerstand die de tegenstanders bieden en heeft dit jaar de duizend rondjes als uitdaging aangenomen. Heel moedig van Apolloon, maar om dat gedaan te krijgen moet een rondgemiddelde van 1 minuut en 26 seconden gehaald worden en wie al ooit sportschoenen aangetrokken heeft, weet hoe vlug dat is. Hoewel ze er '90 met 975 rondjes niet zo ver af zaten.

gehologeerd kunnen worden. Andere bekende 24-urenlopers zijn bijvoorbeeld Miel Puttemans en de fantastische Jean-Marie Pfaff die zijn rondje beëindigde met de beroemde woorden: "Ik heb altijd veel van de studenten gehouden."

Maar de 24-urenloop is meer dan alleen maar rondjes lopen tot je draan ziet. Om het geheel wat vrolijker te maken, organiseerde Sportraad ook nog een aantal nevenklassementen met prijzen voor lopers met het meest aantal kleren (rekord 391), minst (rekord 0), de vuilste loper en de jongste en de oudste loper.

Wortel

Elk jaar duiken ook weer de gekste estafettestukken op, variërend van een wc-onstopper tot een paling op sterk water. Elke ploeg heeft een stand langs het parkoers waar de lopers starten. De grote kringen proberen elkaar de loef af te steken met de grootste, mooiste of leukste stand.

Wina maakt een stand die steunt op een paar grote vierkantswortels. Het dak van de constructie zit bestaand uit wortelen. De Archies, de kring met de meest artistieke ambities, wil ook dit jaar de mooiste stand. Vorig jaar was hun stelling volledig bedekt met fietskranten. Nu wilden ze nog niets loslaten over hun nieuwe bouwset maar er wordt gefluisterd dat ze een katedraal zullen rechtzetten.

De industrieel ingenieurs hebben ook een traditie in het plaatsen van bombastische bouwsels. Ooit maakten ze een reusachtig koathuis en stapelden een paar containers op elkaar. Voor deze uitgave moet het een verrassing blijven. Het enige wat ze loslieten is dat de stand de vorm van een letter krijgt. Welke letter de studenten van Groep T zo belangrijk vinden, is ons nog steeds niet bekend. VTK sjort een constructie in elkaar die doet denken aan grote skoutsreünies. Het heeft overeenkomsten met wat te zien is op het openland in de Antwerpse zoo.

Apolloon denkt een stuk praktischer en wil naast hun traditionele massageuimte nu ook een soort sauna opzetten. Op zo'n zelfverwenerij kun je alleen maar jaloers zijn. Het VRG heeft een dekorbouwer uitgenodigd om iets in elkaar te steken. Zelf iets creatiefs bedenken, is inderdaad nogal lastig.

Ook de kleinere kringen en verenig-

Paling

Echte sportfreaks kunnen ook een persoonlijk rekord aantal rondjes neerzetten. Heidi Rakels (jawel die blonde judoka) liep er zo ooit 101. Maar loop dan wel bij een ploeg zodat je niet na 222 rondjes, het voorlopige onofficiële rekord, hoort dat ze niet

Artsen zonder Grenzen

Je kan op de 24-urenloop Artsen zonder Grenzen steunen door je te laten sponsoren voor de rondjes die je loopt. 50 frank is de prijs voor de geneesmiddelen die nodig zijn om een kind in Afrika gedurende vier maanden te verzorgen.

100 frank is nodig voor de revalidatievoeding van één kind gedurende een hele maand, 200 frank is de prijs van een deken die een vluchteling of een ontheemde nodig heeft om de winter door te komen, 500 frank kost een stetoskoop die deel uitmaakt van de basisuitrusting van een AZG-arts.

Sponsorbladen zijn te vinden aan de valven, in de fakbars en in de Alma's. Laat je sponsoren, loop mee en help Artsen zonder Grenzen.

Studenten gevraagd

Kringraad, de raad van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie die zich onledig houdt met onderwijszaken en medebeheer, is wanhopig op zoek naar jou. Ze hebben daar namelijk entoesiaste studenten nodig om de werkgroepen goed te doen draaien. Een werkgroep van Kringraad wordt opgericht om een bepaald onderwerp grondig voor te bereiden en uit te spitten. De Algemene Vergadering van Kringraad baseert zich vaak op een rapport van een werkgroep om standpunten in te nemen. De enige versterkte om mee te helpen in zo'n werkgroep is een flinke portie inzet en interesse. Om een keuze tussen de zonder uitzondering adembemende onderwerpen mogelijk te maken,

geven wij hier een kort overzicht van de werkgroepen en hun stof. De werkgroep Toelatingsbeleid houdt zich bezig met het bestuderen van voor- en nadelen van oriënteringsexamens, toegangsexamens en numerus clausus. De werkgroep Semesterexamens overweegt de voor- en nadelen van een gewone examenperiode in januari. Plan-Dillemans zoekt naar manieren om de opleidingen aan deze universiteit universeel te maken en de student zelfstandiger te laten werken. Ook probeert deze werkgroep middelen te ontwikkelen om de studenten meer keuzevrijheid te laten bij de samenstelling van hun studieprogramma. De werkgroep Studiedruk bekijkt methodes om de reële studentertijd van de studenten objectief te meten. Als er een meetmethode goed werkt, kunnen te zware en te lichte pro-

gramma's aangepast worden. De werkgroep rond het Metis-netwerk nodigt professoren van andere culturen uit om eens een les te komen geven vanuit hun eigen culturele achtergrond en waardenpatronen. De werkgroep Klachtenkommissie probeert een commissie in het leven te roepen om klachten van studenten ook daadwerkelijk te weten te komen en op te lossen. De amuserende werkgroepjes zijn Kringvademecum, waarin een groepje entoesiaste schrijvers een handleiding voor aankomende presidia probeert in elkaar te boksen, en ten slotte de werkgroep Imago, die ervoor zorgt dat Kringraad bekend wordt in het Leuvense en zo de eerste halve zin van dit aankondigings artikel zelfde hele aankondiging voortaan overbodig maakt. Trouwens, voor wie het nog niet wist, het adres is 's Meiersstraat 5.

gingen die niet over voldoende mankracht of financiële armsglag beschikken om ingewikkelde constructies meer te poten, komen op de 24-urenloop aan hun trekken. Zij kunnen bijvoorbeeld meedingen in de competitie om het beste gerecht. De laatste jaren werd die gewonnen door de universitaire parodie die elk uur een ander gerecht voorstelde.

Geel

De verhuus van het free podium van de grote tent naar het amfiteater linksachter de atletiekpiste is misschien wel de grootste verandering in deze editie van de 24-urenloop. Het free podium wordt voor de eerste keer georganiseerd door Kultuurraad, die in het verleden al bewees een voorliefde te hebben voor ongewone locaties. Hoewel het amfiteater gedeeltelijk overdekt zal worden, zal het arena-effect niet verdwijnen. Het geeft volgens Kultuurraad wel de mogelijkheid om de trapjesstructuur van het

teater als podium te gebruiken. Daarop komen de groepen te staan tegen de achtergrond van een betonnen muur met oude graffiti.

Hoe het er allemaal concreet gaat uitzien, is niet erg duidelijk. Wat wel al grotendeels vaststaat, is welke groepen er zullen spelen. Van 19 tot 24.30 u staan er acht elektrische groepen in de arena. Als opener fungeert Jaune Toulours, een Nederlandse groep in akkoord-bas-gitaardrumbezetting. Hun muziek is vooral geïnspireerd door Les Negresses Vertes en Mano Negra. Een half uur later toont Wolf in Ramones-stijl zijn kunnen om vervolgens baan te ruimen voor het Leuvense D for Drive. Verder spelen nog Nagomo Karabach, de funkers van The Organic Fruit Band, de tweevoudige winnaars van het interfacultair songfestival Mister Monk and His Mean Machine en Jaja de Jau (funk-jazz).

Deze laatste zouden om half één hun set moeten afronden, wat ons door het wel bijzonder strakke tijd-

schema van acht groepen op vijf en een half uur zo goed als onmogelijk lijkt. Om geluidsoverlast te vermijden, wordt er vanaf dan alleen nog maar akoestisch opgetreden. Dit deel wordt ingezet door een blaasensemble van het Lemmensinstituut. Daarna krijgt iedereen die behoorlijk unplugged kan zijn tot in de late uren de kans om in een amfiteater op te treden.

Partner

Je raadt het al, er zal veel volk zijn. Voor de ongelukkig die in het gedrang hun lief of wollen muts verliezen (met of zonder emotionele waarde) zal Veto de redder in nood zijn. Veto zal immers met een zoekertjesstand in de grote tent aanwezig zijn. Daar kun je een boodschap achterlaten voor de partner van je dromen. En op eenvoudig verzoek plaatsen we die ook in de Veto van volgende week.

Koert Declercq
Peter Van Rompae

ONZE KAMERADEN IN LOUVAIN-LA-NEUVE VIERENTWINTIG UUR ROERENDE GOEDEREN

Ook Louvain-la-Neuve, de Franstalige zusteruniversiteit (UCL) van de KU Leuven, heeft haar 24 uren. Het CSE (Centre Sportif Etudiant), de lokale variant van Sportraad, zorgt ervoor dat volgende woensdag en donderdag het autoriteit centrum van Louvain-la-Neuve overspeld wordt door een massa autozote fietsers. De roemruchte 24 uren van de fiets, of, zoals ze in Louvain-la-Neuve zeggen, 'les 24 heures vélo', worden daarmee al voor de achtentiende keer een feit.

De eerste lichte studenten die in het begin van de jaren '70 uit Leuven wegtook, kwam daar op een grote, troosteloze bouwwerf terecht. Om dat droev lot te verzachten organiseerden ze er allerlei animatie-activiteiten. De 24-uren-race, die daar een van was, is ondertussen uitgegroeid tot de massaklassieker bij uitstek. Honderdtwintig verschillende ploegen nemen deel in drie verschillende categorieën. Ten eerste zijn er natuurlijk de gewone racers, die zoveel mogelijk rondjes proberen af te leggen. Daarnaast rijden er ook 'vélos humanitaires' rond, humanitaire fietsen die zoveel mogelijk geld voor een of ander goed doel proberen in te zamelen. En tenslotte zijn er de 'vélos folkloriques', die op de vreemdste manieren vermomd zijn als alles behalve als fietsen. Daarbij gaan er vanzelfsprekend prijzen naar het origineelste, creatiefste of minst esthetisch onverantwoorde vehikel.

Aan de 24 uren van Louvain-la-Neuve nemen bovendien verschillende soorten deelnemers deel. Naast de kringen en regionale studentenverenigingen zijn er bijvoorbeeld ook veel kots-à-projets. Die projektkoten, waar mensen met dezelfde interesses samen zitten om binnen hun interesseveld projecten op te zetten, zijn in Louvain-la-Neuve indertijd ook opgericht om de saale bouwwerf wat te animeren. Op de 24 uren proberen ze dan op een ludieke manier zichzelf en hun werking naar buiten te brengen. Bovendien nemen niet enkel studenten van de UCL zelf deel maar zijn er steeds ook afvaardigingen van an-

dere universiteiten, van het personeel van de universiteit en van de inwoners van Louvain-la-Neuve zelf.

Maar nog indrukwekkender dan het aantal deelnemende teams is het toeschouwersaantal. Vanuit de wijde omtrek en van de andere Waalse universiteiten komen minstens dertigduizend mensen naar Louvain-la-Neuve afgezaakt, en dan vooral naar de nevenactiviteiten. In het verleden beperkten die zich nogal eens tot het zich op de meest liederlijke manieren te buiten gaan, waarbij de eigenlijke manifestatie een beetje op de achtergrond dreigde te raken. Bij het CSE schat men zelfs dat op het einde van de jaren '80 meer dan zestigduizend mensen naar Louvain-la-Neuve kwa-

men. En vierentwintig uur lang naar dezelfde rondjesdraaiende fietsen kijken, zelfs al zijn die dan nog zo inventief gedekoreerd, gaat op den duur wel vervelen. Vandaar de vaak voorkomende vlucht in de alcohol en de excessen, die zo'n zes jaar geleden de UCL ertoe brachten om zich van het evenement te distantiëren. Dit wil men al enkele jaren veranderen en deze keer gaat het CSE expliciet proberen de aandacht weer naar het gebeuren zelf toe te trekken. Daarmee organiseren ze straatanimaties met optredens, jongleurs en vuurspuwers allerhande. Maar de organisatoren beklemtonen wel dat het feest- en drinkspekt toch zal bewaard blijven. (td)

De Karwij

natuurvoeding

(... de goedkoopste manier om gezond te worden. En de lekkerste om het te blijven!)

Blijde Inkomststraat 114,
3000 Leuven, ☎ 236.236

Eerlijke handel met de derde wereld

Fair Trade

(voorheen SOS Wereldhandel)

'Wij hebben geen traditie meer van engagement'

De resultaten van de gemeenteraadsverkiezingen roepen opnieuw heel wat vragen op. De traditionele partijen verliezen hun kiezers en nieuwe partijen rijzen als paddestoelen uit de grond. Over de politieke verschuivingen en de toestand van de democratie sprak Veto met professor Luc Huyse, specialist in rechts-sociologie.

Huyse publiceerde al verschillende werken over de Belgische politiek, onder andere over de verzuiling en de repressie. In zijn onlangs verschenen boek 'De politiek voorbij' beschrijft hij een geruisloze mutatie van de politiek in de jaren negentig.

Huyse stelt dat de verhouding tussen burger en politiek verstoord is. De individualisering en veranderende gedragspatronen van de burger maken zijn politiek gedrag onvoorspelbaar. Ook in het hart van de politiek verschuiven volgens Huyse de traditionele posities. De macht van het parlement neemt af en de magistratuur, de media, het bedrijfsleven en de wetenschap veroveren politieke macht en kunnen ongehinderd en onopgemerkt het beleid bepalen. Daardoor is de politiek, aldus de rechtssocioloog, een schimmenspel geworden, waarin de echte acteurs verschuilen achter hun anonimiteit. Om de democratie te redden opteert hij voor ernstige vernieuwingen waarbij het politiek bestel zou moeten aangepast worden aan de veranderde realiteit.

Foutief

Veto: De resultaten van de gemeenteraadsverkiezingen tonen aan dat het succes van het Vlaams Blok in '91 niet van voorbijgaande aard was. Welke houding moeten media en onderwijs aannemen tegenover een niet-democratische partij?

Huyse: «Media en onderwijs mogen het Vlaams Blok niet doodzwijgen. Doodzwijgen is een vorm van zelfbedrog. Ik pleit ervoor dat men het pijnsignaal, want het Vlaams Blok signaleert toch dat er iets misloopt in de maatschappij, niet verdooft. Aan de andere kant vind ik dat media en onderwijs de plicht hebben om niet alleen te berichten over het Vlaams Blok, maar ook zoveel mogelijk de politiek van het Vlaams Blok moeten toetsen aan een aantal basiswaarden in de maatschappij. Bovendien moet men alle foutieve informatie weerleggen. Wanneer het Vlaams Blok cijfers gebruikt die volledig in strijd zijn met officiële statistieken, moet dat gesignaliseerd worden.»

Veto: U schrijft ergens in uw boek 'Het is onverstandig de democratie als een onverwoestbaar stelsel te beschouwen. Het is geen kat met negen levens'. Beschouwt u het Vlaams Blok als een gevaar voor de democratie?

Huyse: «De democratie komt ons voor als zo vanzelfsprekend dat we ons nooit afvragen of die wel een lang leven beschoren is. De implosie van het communisme werd door niemand verwacht. Wie zegt dat zoiets niet met de democratie kan gebeuren?»

Veto: Kan de huidige crisis in de westerse democratie opgelost worden van binnenuit, dit wil zeggen vanuit de bestaande instellingen, of moet er gezocht worden naar andere, radicalere oplossingen?

Huyse: «Wat ik vooral betreurt is dat de vele hervormingen die we nu zien alleen het parlement, de partijen en de regering op het oog hebben. Het boek heeft als rode draad dat de politiek verhuisd is vanuit die traditionele kaders naar het bedrijfsleven, de magistratuur, de media en de wetenschap. Mijn belangrijkste pleidooi is dat we moeten zorgen dat de democratie mee verhuist. De belangrijkste hervorming is de invoering van democratische codes in die sectoren die zo belangrijk geworden zijn op politiek gebied.»

Onverschillig

Veto: Eén van de maatregelen die u voorstelt is de herinrichting van het 'middenveld'. Wat moet men daaraan verstaan?

Huyse: «Ik reageer hier vooral op de projecten van Verhofstadt. Hij wil de democratie hervormen door een directe band te leggen tussen de burgers en de overheid. Dit wil hij realiseren met behulp van referenda, de rechtstreekse verkiezing van de eerste minister, enzovoort. In het project van Verhofstadt betekent dat ook dat al wat tussen die burger en de overheid staat, drukingsgroepen en andere sociale bewegingen, afgebouwd wordt. Ik reageer daartegen. Als je de burger als een individu gaat behandelen, maak je hem zwakker. Als je de drukingsgroepen opruimt, maak je de overheid sterker. Wat daar in het midden zit, het middenveld, vind ik heel belangrijk. Ik denk daarbij aan de vele sociale bewegingen zoals milieu- en vredesorganisaties. Slechts op die manier kan dat middenveld weer zijn taak gaan vervullen, namelijk sparring-partner zijn voor de mensen die echt de beslissingen nemen.»

Veto: Overschat u niet het belang van milieu-organisaties? Het gaat meestal toch maar om een beperkte kring actieve leden.

Huyse: «Dat is juist. Maar de onverschilligheid van de mensen is soms ook gewoon een vorm van realistisch inschatten van de werkelijkheid. Waarom zou iemand zich moe maken in organisaties die momenteel niet meer in de kern van de politiek liggen.»

Tegenspraak

Veto: U wijst in het boek wel op de nood aan democratisering van de nieuwe politieke factoren als de bedrijven en de media. Hoe kan dat concreet gerealiseerd worden?

Huyse: «Ik pleit voor interne tegenspraak in bijvoorbeeld bedrijven. Het recht van ingenieurs en juristen om aan het management te zeggen: "Wat jullie hier plannen is in strijd met belangrijke maatschappelijke waarden." Het recht voor een jonge magistraat om bijvoorbeeld op-

zich toch eigenlijk heel weinig met maatschappelijke vragen bezighoudt. Ik merk bijvoorbeeld aan de rechtsfaculteit heel veel aandacht voor vennootschapsrecht en fiscaliteit. Ik merk veel minder aandacht voor juridische problemen die de armeren in de samenleving treffen. De universiteit sluit zich heel vaak aan bij de belangen van de betere klasse. Daaruit vloeit ook voort dat ze als denkfabriek bitter weinig aandacht heeft voor de politiek en voor de mogelijke risico's die we met de democratie lopen. Dit geldt niet alleen voor de ontwikkelingen in België. Ik merk dat cruciale problemen als onderzoek van oorlog en vrede toch weinig vlucht neemt. Ik betreurt dat. Ik vind dat een denkfabriek van dit kaliber een deel van haar talent en energie veel meer zou moeten richten op de problemen waar wij het hier over hebben.»

Eenzijdig

Veto: Is dat dan omdat er geen ruimte voor is of omdat er te weinig individuen zijn die de stap zetten

"De universiteit sluit zich heel vaak aan bij de belangen van de betere klasse"

(foto Karel De Weerd)

positie te voeren in het rechterlijke korps bestaat nu niet. Een magistraat die een interview wil toestaan aan een krant of een weekblad, moet eerst de toestemming vragen aan zijn overste.»

«Men moet de gebruiker ook leren kritisch staan tegenover de producten die hem aangeboden worden. Dat kan bijvoorbeeld gebeuren in het onderwijs of in de media. Heel concreet: MTV heeft in de Verenigde Staten actie gevoerd om jongeren ertoe aan te zetten deel te nemen aan de verkiezingen. Het aandeel van de kiezers in de jongerengroep is daardoor met twintig procent gestegen.»

Veto: Moeten de universiteiten daar dan geen voorbeeldfunctie aan nemen, en denkt u dat de KU Leuven hieraan voldoet?

Huyse: «Ik heb zelf nooit schrik gehad om interne kritiek te geven. In 1982 heb ik samen met een collega een poging gestuurd — zelfs geleid — om in Leuven een aantal linkse partijen tot eenheid te brengen. Dat leidde ertoe dat in oktober '82 de mannen van het KVHV met lint en pet een folder uitdeelden aan de Grote Aula bij de opening van het akademiejaar waarin het ontslag van mij en mijn collega werd gevraagd. Toen leek dat in de ogen van de KVHV'er nog de ultieme doodzonde, een prof die militieerde voor linkse partijen. Ik heb daar ook nooit schrik voor gehad. Het was in de periode van rektor De Somer die daar geamuseerd naar keek.»

Veto: Nu gaat het om interne kritiek.

Huyse: «Ik vind zelf dat een denkfabriek als deze die zo groot is en over zoveel middelen beschikt,

om bijvoorbeeld in een les deze actuele problemen aan te halen?»

Huyse: «Voor een deel weerspiegelt deze universiteit een klimaat dat algemeen Vlaams is. Wat de Vlaamse academische wereld tekent — wat ik over Leuven zei, zou je even goed over Gent kunnen zeggen — is een vrij grote huiver voor het zich mengen in het maatschappelijke en politieke debat. Als je dat vergelijkt met Nederland, waar elke krant een wekelijkse bijdrage heeft van drie, vier professoren die niet over hun discipline vertellen maar een bepaald agenda-punt in de politiek ter sprake brengen. Als je naar Frankrijk kijkt waar in kranten zoals Le Monde en La Libération voortdurend tussen academisch gediscussieerd wordt over zeer acute politieke problemen, dan ben ik vaak jaloers. Hier is geen traditie van engagement van academici in het politieke en maatschappelijke debat. Er is een soort huiver omdat men denkt dat als we onze nek uitsteken, dan gaan we mischien kritiek vangeten of op onze bek vallen of onze overheid gaat dat met vieze ogen bekijken. Het is een soort bangheid die ik niet begrijp. Ik pleit sterk voor een grotere interventie van academici in dat politieke en dat wetenschappelijke debat. Dat we daarbij eens op onze bek gaan, tot daar. En dat we een prognose maken die veertien dagen later weggelachen wordt, en dan.»

Veto: Is het niet zo dat dit probleem zich niet beperkt tot professoren of akademici maar ingebed zit in heel ons onderwijssysteem waarin het de regel is dat iemand doceert en de rest braafjes luistert?

Huyse: «We hebben geen debatkultuur. Dat is juist. We hebben met zijn allen pleinvrees. Leuven leidt daar wat meer aan dan andere instellingen omdat wij zo'n massa-universiteit zijn. Ik moet in de derde licentie een zogenaamd discussieboek geven aan 450 studenten waarvan er 200 in de les zitten. Ik kan proberen wat ik wil om reacties los te krijgen, provoceren. In het beste geval krijg ik achteraf scheldbrieven. Het is zo uitzonderlijk dat er iemand recht staat en zegt: "Ik ga niet met u akkoord."»

Veto: Dat probleem beperkt zich toch niet alleen tot de lessen. Er komt bijvoorbeeld ook weinig kritiek op het universitaire beleid.

Huyse: «Ik geef toe dat ik het ook wat verwaarloos. Ik betreurt bijvoorbeeld de eenzijdige gerichtheid van de KU Leuven op de blanke universiteiten van Zuid-Afrika. Ik zou dat meer moeten laten horen, samen met anderen. Het is beter dan het doodzwijgen van tegenstellingen.»

Verkeerd

Veto: U bent tijdens de laatste verkiezingen zelf opgekomen in Lubbeek voor de SP. Beschouwt u de SP dan niet als een van die partijen die deel uitmaken van die verouderde kern?

Huyse: «Ik denk dat het verkeerd is over de SP te spreken net zoals het verkeerd is over de VLD te spreken. Er zijn in Vlaanderen veel verschillende socialistische partijen die allemaal onder het label SP doorgaan. De SP van De Batselier is niet de SP van Bob Coofs of van Willy Claes. Je kan actief zijn in die partij zonder dat je voortdurend moet ergeren over wat er in die partij is verkeerd gegaan en er is veel verkeerd

gegaan in die partij. Ik zal de laatste zijn om dat te ontkennen. Die plaatselijke afdeling waar ik in zit, denkt sterk in termen van vernieuwing en was eigenlijk het liefst samengegaan met Agalev.»

Veto: Verklaar je je door je verkiezbaar te stellen op die lijst niet akkoord met die partij?

Huyse: «Dat is de eeuwige discussie. Probeer je te vernieuwen van binnenuit of door er buiten te gaan staan? Volgens mij moet vernieuwing van binnenuit samengaan met acties van buitenuit. Geen van die twee strategieën is alleen zaligmakend. Ik heb mij verkiezbaar gesteld omdat ik het betu ben om alleen kritiek op de politiek te horen. Dat is eigenlijk het beste wat je kan doen als je de democratie kapot wilt: uit de politiek stappen. Dan geef je de oefelaars, de sluweden en de ritselaars carte blanche. Dat is wat ik veel van mijn vrienden verwijt, dat ze zich opzij zetten en zelfs in sommige gevallen voor Van Rossem stemmen om hun gevoelens van ontevredenheid kracht bij te zetten. Dat is volgens mij de strategie van de Oostduitse vluchteling die zegt "Ich will heraus." Daarnaast heb je nog de Leipziger dissident: "Wir bleiben." Beiden hebben effect gehad. Je politiek niet engageren, is volgens mij de minst goede strategie.»

Barbara Van Hoestenbergh
Peter Van Rompaey

Luc Huyse, 'De Politiek voorbij, een blik op de jaren negentig', uitgeverij Kritak, 179 pagina's